

1. L'únic

Ets a la cua d'un bar d'entrepans hípster en un bloc fúnebre de Hollywood Hills i no vols triar què posar a l'entrepà. Podries agafar-ne un dels que venen ja fets, però no n'hi ha cap que no engreixi. El pastrami i Los Angeles són pols oposats.

Volies preparar-te alguna cosa tu, una torrada amb advocat, per exemple, a la teva cuina resplendent amb vistes al Pacífic. Però se t'havien acabat els advocats, i només et quedava un cul de mantega, o sigui que no tenies res prou gustós per escampar per la torrada. Hauries pogut fer que algú et portés mantega, però això t'hauria fet sentir grassa i consentida. I tot i que la que volies realment era la de la marca Kerrygold, segurament hauries demanat *Organic Valley* o la que sigui, però que no sigui *Land O'Lakes*. I la noia dels encàrrecs t'hauria hagut d'enviar com a mínim dos missatges. *Només tenen Breakstone o Horizon.*

I t'hauries quedat asseguda almenys tres minuts, tot mirant amb una amargor abjecta com les onades fonien el

teu tros rocallós de platja, mentre la noia de cabells castanys clars, més jove, petita i pobra que tu, romancejava per la secció de refrigerats amb una camisa sense mànigues en un dia gloriós de platja, esperant que li responguessis, *Salada*. De vegades, el màxim que pots fer per estar contenta era controlar un altre ésser. És clar que a la llarga no et funcionaria. En primer lloc perquè sempre estaries més grassa del que voldries. Controlar altres persones et fa augmentar unes cinc-cents calories. Un combinat tropical deliciós al bar del costat del Nobu de la carretera del Pacífic són cent calories més si proves de fer pagar a la teva ajudanta que la cita amb qui estàs és un desastre enviant-li missatges de text mentre ella gaudeix d'una bona cita.

A la cua obres una bossa de crostons de la marca Caesar passats pel forn dues vegades. Si només en menges mitja bossa, seran cent setanta calories. Una mosca grossa, alentida per la grandesa de finals d'estiu, passa volant baix. Davant teu una parella s'enriola. El noi s'inclina i olora la clenxa dels cabells de la noia. Ella es gira i els ulls de tots dos es troben, somrients. No senten la mosca, que et brunzeix estrident a l'altura de l'orella. Quan es trenca la mirada amorosa, el noi es gira i s'adona de la teva presència. Primer gairebé no et fa cas, perquè no fas goig i la seva xicoteta sí que en fa. I llavors et reconeix. Dona un cop de colze a la xicoteta.

–Ep! –diu–. Ep! És... Ets l'Ari, l'Amant Fantasma! Oi?

Estàs marejada, tens un crostó a la boca de la mida d'un malson. Proves de mastegar-lo en silenci, però no hi ha una manera silenciosa i ràpida d'empassar-se un crostó. Només pots desintegrar-lo lentament.

La xicoteta obre uns ulls com taronges, clarament et reconeix. La mosca et passa brunzint per davant. Al teu darrere la mosquitera ennegrida s'obre i es tanca de cop, i

aprofites l'oportunitat per girar el cap cap a la porta i empassar-te el crostó de cop.

–Déu meu –diu la noia–, ets tu!

Et gires cap a ells. Restes de julivert sec damunt dels llavis. Ella porta una samarreta sense mànigues de The Cure i no du sostenidors, i el costat d'un pit llisca rabent envoltant l'orella d'en Robert Smith. Les seves espatlles són suaus i arrodonides. Té vint-i-cinc anys. Tu no vas tenir mai vint-i-cinc anys.

–Gràcies a tu la meva millor amiga es casarà amb, o sigui, l'home dels seus somnis! –diu la noia.

El noi fa un somriure burleta.

–En Luke és l'home dels seus somnis?

La noia li dona un cop amb el puny i gira els ulls cap al cel. Tots dos es tomben cap a tu.

–No et prenc el pèl, estem convidats al casament, o sigui, d'aquí a dos mesos! I és gràcies a tu!

Somrius, tot i que no era la teva intenció. Imagines que la millor amiga de la noia és clienta de Tier III. Tot i que això podria ser conseqüència d'haver mirat el teu programa. És l'únic programa d'autoajuda de Netflix del que s'han fet maratons de visionat. Això és el que diu, més sovint que no pas el seu nom, la Jennifer, la noia que et porta les relacions públiques.

–Déu meu, la Pandora es morirà d'enveja quan li digui que t'hem conegut!

Arribats a aquest punt, el noi ja ha perdut l'interès. Grata la pell de la cintura de la noia amb les ungles. Ella porta uns texans negres de cintura baixa. L'os del maluc li fa de cinturó. Ell només vol fotre-hi un clau. Tens més experiència a l'hora de copsar-ho, saps?, més que ningú del món.

–Ets increïble. Ets, o sigui, la meva heroïna.

Fas que sí amb el cap. Fa una setmana vas decidir que deixaries de dir gràcies. Que, en general, series més freda. La decisió la vas prendre un dia que tenies oberta la porta corredissa del balcó i un ocell estrany ploriquejava de lluny. El so que feia et va fer venir ganes d'arrençar-li els ulls, i també els teus. Aquell va ser el dia que has estat més lluny de Déu a la vida. Mai hi havies cregut, però aquell dia vas poder sentir tota la fredor de l'oceà. Vas notar com els dits dels peus se't quedaven sense sang. Va ser el dia en què va arribar la targeta, navegant per damunt dels brots tendres.

–Em pots...? Ens pots, o sigui, signar un autògraf o, no ho sé, alguna cosa?

Al noi li és igual, completament igual. El fet que la noia tingui més interès a conèixer-te del que té pel seu xicot en aquell moment et fa odiar-la molt, pel fet de tenir aquell poder. És afortunada. Una providència cega l'hi va permetre en el moment de néixer, pel fet de tenir uns ulls grossos, ser alta i aquells pòmuls. A casa, la porta corredissa ha sortit de la guia. No tens ningú a qui demanar que t'ho arregli. Hi ha algú, però encara no pots demanar-li que t'ho arregli. Saps que és massa aviat. Que sempre ho serà.

–Qui és ara? Amb què us puc ajudar? –crida l'home dels entrepans.

És diumenge, que per a tu és com una gola de balena. Blau, negre i etern. La gent sempre t'escriu i et truca els dilluns al matí, cap a les 10.27, quan tens més feina. Els diumenges gairebé no ho fan mai. Ni tan sols les amigues de l'institut, amb marits que tenen un tipus de càncer rar i busquen algú que les ajudi a pagar-ho. Fins i tot aquella gent té vides prou intenses per no enviar-te missatges un diumenge.

La noia i el noi es giren cap a l'home dels entrepans.

–Mmm, un *bánh mì* de porc rostit i un Únic amb formatge fos –diu el noi.

Recordes el primer cop que vas venir, i va ser amb ell. Et va mostrar Los Angeles com si t'obris una porta plena de llum a través del seu pit. El seu bar d'entrepans. Greixós, però ple de l'aroma del pa a mig cuire, en un turó damunt de l'autopista, sota un dosser d'arbres. Les ampolles de vi que tenen a dins, per vendre. Podíeu tornar a casa amb una ampolla de vi i entrepans.

–Que no em posi tomàquet al de formatge fos –xiuxiueja la noia, i dona una estrebada a la samarreta grisa i suau del noi.

–No em posi tomàquet a l'Únic –diu ell a l'home dels entrepans, que fa que sí amb el cap.

–Vint dòlars justos –diu l'home dels entrepans. El noi es treu un bitllet de vint de la butxaca. Sembla que siguin els últims vint dòlars del planeta, i se't trenca una mica més el cor quan la noia, recolzada a l'espatlla del noi, xiuxiueja:

–Gràcies.

2. El futur és femení

De camí al Country Mart abaixes la temperatura del cotxe fins a quinze graus i poses l'aire al màxim. Al cap de pocs segons tens la cara gelada com un got de llet. Abans paties per la benzina que gastava el cotxe quan feies anar l'aire condicionat. Ara ja no. Quan tens les galtes fredes les notes més primes.

Ja han passat gairebé dos anys. En dos anys has esdevingut una cosa completament diferent del que eres, almenys pel que fa a la resta del món. Abans no et coneixien de res i ara et coneix gairebé tothom. És una sensació estranya. Homes amb barrets de Titleist i samarretes flàccides de golf saben qui ets, perquè les seves filles et coneixen. Perquè la teva cara és a tot arreu. Ets rica. Quina paraula! Et vas comprar una casa a Malibú. Una casa recolzada sobre pilars, amb un d'aquells caminets d'entrada, a tocar de l'autopista del Pacífic. No n'hi ha per tant, deies. És això, Malibú? I en Nick deia, No en tens ni idea de com és per l'altra banda. I un dia et va portar a passejar per l'altra banda, per

damunt de les roques resseguint l'aigua que respirava, i vas poder veure les terrasses i les façanes de debò de les cases. Les façanes donaven a l'oceà! L'«altra» banda, la banda de l'autopista, era la part de darrere. Quan eres a la banda de l'oceà, t'adonaves de fins a quin punt aquella gent sabia més que tu, tenia més que tu. Et va agafar de la mà mentre caminàveu per damunt de les roques punxegudes. No recordes que llavors volguessis res més, però segurament sí.

La teva casa té un sostre a dues aigües. Vas mentir a la teva millor amiga quan li vas dir el que t'havia costat, perquè et senties malament pel fet de pagar la casa en efectiu mentre ella lluitava per sortir-se'n fent dues feines per poder pagar els préstecs de l'escola d'infermeria. Hi ha un bany blanc fantàstic a l'últim pis. Una banyera amb pota de cabra amb vistes a l'aigua, amb taps daurats. Tovallols blanques com el cel sobre tovallolers de teca i una pastilla de sabó damunt d'una banqueta de teca. Sabó de vetiver amb argila verda francesa, encara embolicat amb el seu paper de vellut.

Ara vas de camí al Country Mart per prendre't un te gelat de *matcha latte* i comprar roba a uns preus que encara et deixen parada. Et pots gastar més de dos mil dòlars en una brusa senzilla, que tot i així demana que portis alguna cosa a sota. Com menys perfecte tinguis el cos, més li cal la roba cara, crepès gruixuts per mantenir les peces a lloc, com cooperants que treballen sobre les falles geològiques.

Ara bé, t'aferres als antics costums. La pastilla de sabó del teu lavabo costa divuit dòlars. Et negues a fer-la servir fins que hagin perdut almenys dos quilos i mig.

La idea de l'Amant Fantasma va venir provocada, per desgràcia, per en Nick. O millor dit, per la dissolució d'en Nick i tu. Es va produir una insolvència. El contrari d'un

empalament. Vas evacuar la teva ànima, així és com ho vas qualificar en aquell moment, en un llenguatge menys refinat, a les pàgines del teu diari. Vas estar mesos fent el dol i després vas seure en cafeteries i vas pensar una estratègia. Primer vas planejar com aconseguir que tornés. Hi havia una cafeteria en concret, a La Cienega, un lloc on ell no havia anat mai, un lloc en el qual ell no s'hauria fixat mai. No era prou preciós, ni prou net. No venien grans sencers de cafè aràbica. A la cuina hi treballava una cinquantina que també voltava pel local recollint els sobrets de sucre fets servir i passava la baieta pel taulell de la llet. Al principi odiaves els grunyys que deixava anar. Odiaves que tingués el cul sense forma i el soroll que li feien les sabates. Odiaves com t'assetjava, darrere teu, tocant-te els talons amb els dits del peu com dòminos. Estaves convençuda que, malgrat que feia l'efecte que no parlava anglès, llegia el que escrivies al portàtil. Les entrades del diari. Llavors un dia, mentre netejava el voltant de la cadira on seies, et va recolzar la mà a l'espatlla. Com si et santificués, com una mare o un capellà. Et va completar. Et vas girar, i els seus ulls ancians van absorbir el teu interior.

I així, tot va posar-se a lloc. I vas pensar,estic bé. Li enviaré una nota. Era el seu aniversari. Vas escriure, «Per molts anys». En enviar les paraules a través de les avingudes de codis, et vas sentir la reina de l'amor. Set minuts més tard, va respondre: «Gràcies!».

Al cap d'una setmana, en Nick va entrar a la teva cafeteria. Amb una noia. Una noia definitiva, uns deu anys més jove. En veure'l vas deixar anar una flatulència. La noia es va girar cap a la banda d'on venia el so, i et va veure. Es va enrojolar de compassió. No va semblar que ell t'hagués sentit. I ella no sabia qui eres; no sabia que una vegada en Nick t'havia menjat el cony a casa de la teva

mare mentre en Karl, el marit d'ella que et violava, us escoltava des de baix.

El més important: en Nick no s'havia adonat que eres allà, o sigui que vas marxar corrents, sense agafar l'ordinador i la pila de llibres. Vas donar voltes suada esperant a la cantonada fins que se'n van anar amb el cotxe d'ella, que era esportiu i negre. Això et va repugnar. El fet que circulés dins del cotxe d'una noia. Escoltant la música juvenil d'ella. Quan vas tornar, la dona xinesa estava dreta al costat de la teva taula, protegint-te les coses amb la seva ombra. Et va fer que sí amb el cap. Volies plorar. Sabies que no tornaries, que no la tornaries a veure mai més. Aquests petits finals passen sovint.

A partir d'aquí, l'Amant Fantasma va sorgir fàcilment, idees nascudes del dolor, igual que les arnes van cap a la llum. Vas deixar la feina de segona ajudanta d'un famós de mitja categoria. Una feina que només feies per tenir un motiu per continuar vivint a Los Angeles, amb ell. Vas començar a dormir de dia, aliena a les begudes fredes en una llum solar fraternal i a les rosses que jugaven a voleibol amb banyador. Només sorties de nits. Anaves a Chez Jay's, que havia estat un lloc seu, però que l'hi vas robar. Senties el luxe greixós de ser en un lloc on no hauries de ser. La repulsió de l'espera. Escoltaves. Principalment les noies amb missatges de text. Com respondre a aquest o a aquell altre. No sabien res. Eren joves i insubstancials. Però et sabia greu per elles, o més ben dit, et sabia greu el dolor que sentien. O no. El teu dolor se sentia proper al seu, i a la vegada tu havies d'estar on estigués el teu dolor. Era l'única cosa real.

Una nit que eres allà vas trobar-te un vell amic del poble, que estava fent un màster accelerat en Administració d'Empreses a Long Beach i que feia el salt a la seva xicoteta gairebé cada cap de setmana. Després vau anar a fer uns

beures al Father's Office. La dolçor de l'hamburguesa a la teva llengua era rosa i equivocada. Vas notar que només li interessava tenir un lloc on dormir a Los Angeles. Però va ser útil, com ho són molts dels personatges secundaris; no et vas adonar de fins a quin punt ho era fins més tard. Deia que l'única cosa que realment aprenies a la Facultat d'Empresarials era a Identificar un Problema en el Mercat i Crear una Solució.

Aquella nit vas ingerir més de dues mil cinc-cents calories, al bar i després a casa. Vas prendre't un zolpidem i vas redactar un pla de negoci fins que les paraules de la pantalla van començar a barrejar-se les unes amb les altres. Vas anar-te'n al llit amb l'amic de la facultat d'Empresarials el cap de setmana següent. Vas notar-lo dins teu com si fos un ferro suau, una cosa simple i sense gràcia. El dolor estúpid del sexe amb una vareta. No et vas escórrer. La seva ejaculació va anar-te a parar gairebé tota a dins del melic. La piscina greixosa del melic.

Unes setmanes més tard, amb l'ajuda d'aquest amic, vas crear l'aplicació. Un sistema per respondre missatges de text perquè un expert respongui (o no respongui) a l'enamorament d'un client. El client rebria la informació que necessitava o, en cas contrari, gaudiria d'una santa ignorància. Una manera perquè les noies, principalment, aconseguixin ser la millor versió d'elles mateixes, inoculada en la pràctica en contra del seu desig.

Primer l'expert eres només tu. Tu, pensant en com en Nick respondria a un text. Com les noies joves i boniques amb qui ara començava a sortir respondrien als missatges dels homes rondinetes. L'equip va créixer ràpidament. Vas contractar noies petites i imponents. Sempre contractaves dones que imaginaves que ell voldria tenir. Un dels motius n'era el batec irat que et provocava a la pelvis. Un altre, per

no poder convidar-lo mai més a tornar a la teva vida. No podies de forma factible, perquè hi havia massa braços i cames de què estar gelosa. Tots aquells cabells superlatius, totes aquelles cuixes navegant pel teu costat.